

David Heinrich Köpken

**Programma, Quo Solennes Exeqvias, Qvas Exuviis Viri ... Dn. Jacobi Burgmanni,
Philos. Magistri ... à Moestissima Vidua & Lugentibus Liberis, Anno MDCCXXIV.
D. XXVI. April. parabunt, indicit, & ad eas celebrandas humanissime invitat**

Rostochii: Typis Io. Iac. Adleri, [1724]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1789990149>

Druck Freier Zugang

Circa 80 Rostocker Proctorath-Programme, meist
Todesfälle in Rostocker Bürgerlichen Familien betr.
Größten Theil aus dem achtzehnten Jahrhundert.
Alphabetisch geordnet.

Litr. A — H.

Im Juni 1859 aus dem Nachlaß des Graf. Hofrath Piper
zu Güstrow erworben.

(Zuweis aus den Familien v. Klein, v. Kravitz u. a.)

82 Stücke

Mkib Gen

2/3I-40

Rein.
1833.

F. A. Aepinus, + 1758.

A. Ahrend, + 1730.

Anna Kohl, n. Ampel, + 1709.

Cath. Ampel, vid. Keinpi, + 1725.

Magd. Brand, ux. O. P. Möller, + 1733.

J. H. Balke, + 1778.

J. H. Becker, + 1774.

P. Becker, + 1753.

J. J. Bentzien, + 1725.

Cath. Marg. Beselin, vid. Jac. Burgmann, + 1721.

Just. Reg. Beselin et Ann. U. Hever, vid.

Ch. M. Hever, Rost. + 1742.

V. J. Beselin, + 1755.

Cath. Bloeksdorff, vid. Viet. Ruffer,

+ 1715.

Cath. Burchard, n. Bourgund, + 1740.

Ch. M. Burchard, + 1742.

Jac. Burgmann, + 1724.

J. H. Burgmann, + 1746.

J. P. Burgmann, + 1775.

J. Carmon, + 1743.

J. H. Carstens, + 1731.

J. F. Celle, + 1729.

P. Ciese, + 1746.

Ann. Cath. Coch, + 1726.

G. Crause, + 1723.

Ch. Crule, + 1748.

J. F. Crüll, + 1757.

J. A. Curtius, + 1740.

J. Ch. Dancwarth, + 1755.

Anna Decker, conj. Meinauni, + 1739.

G. Deharding, + 1747.

Gerst. Jul. Dittmar, ux. J. Carmon.

Ag. Doercks, conj. F. A. Aepini, + 1736.

Ch. Doercks, n. n. Nettelbladt, + 1753.

Marg. Doercks, n. n. Lief, + 1755.

J. A. Duve, + 1728.

Ann. Soph. Eggerdes, ux. G. Ch. Handwigen,

+ 1743.

Math. Joh. Eggerdes, + 1718.

Math. Hinr. Eggerdes, + 1722.

J. L. Engel, + 1758.

H. A. Engelen, + 1734.

H. Ch. Engelen, + 1742.

J. F. Eyllers, + 1749.

Chr. El. Foerster, vid. Ch. R. Holten, + 1734.

Cath. Chr. Fischer, vid. A. Willebrandt,

+ 1742.

Hel. de Klein, nat. Gerdjen, + 1730.

P. Gerling, + 1778.

H. Goltermann, + 1733.

Ann. El. Groth, vid. Krauel, +1739.

Alb. Fleins, +1733.

Matth. Ben. Hering, +1750.

G. Herkepaus, +1745.

Cath. Mar. Eyler, geb. Kullen, +1756.

Ann. Soph. Holsten, conj. J. D. Spalding, +1740.

El. Kopp, norm. Crull, +1766.

Ann. Hedro. Korn, conj. V. J. Besselin, +1730.

El. J. Jörck, +1728.

Joh. Joach. Jörck, +1729.

P. Chr. Kämpfer, +1755.

Joh. de Klein, +1732.

Wend. Kleinschmidt, vid. J. J. Besselin,
+1726.

Ann. Marg. Knefbeck, conj. H. Golden-
mann, +1738.

A. L. Knefbeck, norm. Hoppen, +1747.

D. H. Koepcken, +1731.

G. W. Koepcken, +1732.

F. E. Kohl, +1738.

Anna Kortholt, vid. J. Lindemanni,
+1743.

A. J. v. Krackevitz, +1732.

J. Krauel, +1750.

21.

PROGRAMMA,
^{Quo}
SOLENNES EXEQVIAS,
^{Qvas}
Exuviis
VIRI,
MAXIME REVERENDI, AMPLISSIMI
atque EXCELLENTISSIMI,
DN. JACOBI
BURGMANNI,

Philos. Magistri, & Graecae Linguae Professoris
Publici Ordinarii Celeberrimi,

^{Ut &}
Pastoris ad Templ. B. Nicolai Primarii
Vigilantissimi,

Facultatis Philosophicae SENIORIS, & t. t.
DECANI Spectatissimi,

^à
MOESTISSIMA
VIDUA & LUGENTIBUS LIBERIS,

ANNO MDCCXXIV. D. XXVI. APRIL.

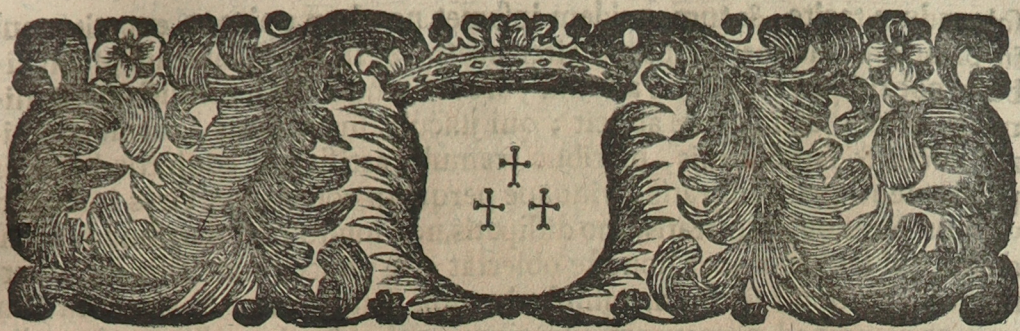
^{parabunt,}
indicit, & ad eas
celebrandas

humanissime invitat

DAV. HENR. KOEPKENIUS, D.

ROSTOCHII,

Typis IO. IAC. ADLERI, SEREN. PRINC. & ACAD. Typogr.

*
* * * *
* * *

Em! in communi Civitatis gaudio, dolor & lugubris lamentatio exoritur; in lætis gratulantium congregationibus, lætitiæ signa conticescunt, & secessus in loca ab omni terras incolentium commercio vacua deligitur; in jucunde convivantium cumulis, funus paratur; in publica epulorum pompa, fragilitatis humanæ monumenta eriguntur! Scilicet spectatis-

fima celeberrimi hujus emporii Curia, præterito Matthiæ die, cives & incolæ magno numero excitaverat, ut successuris, in vacuas Senatus sedes, Viris honoratissimis vires & facultatem, ad dextre ornandam modo impositam provinciam, precati, eosdem, honoris ergo, ad se deducerent & comitarentur. Nec deerant propinquorum, amicorum, benevolentium, clientium catervæ, qui recens electos Senatores, delatum munus jam jam occupaturos, effusis gratulationibus, longo ordine prosequerentur. Hinc pro veteri more quisque illorum, non sine magno apparatu, nec sine largis sumptibus, frequentissimum convivium instrui curabat. Invitati, variæ sortis & conditionis, variisque studiis dediti, viri accedebant. In mensas optime dispositas, & multiplici aurea & argentea suppellectile ornatas, complurimæ dapes, & fercula exquisitissima inferebantur; vinaque nobiliora tum pura, tum aromate liberaliter condita præsto erant. Accumbebatur, & tantum appositi cibi, ac præbitæ potionis adhibebatur, quantum volupe erat, & ad corporis vires reficiendas aut firmandas, imo, ad hilaritatem tum suscitandam, tum augendam requiri videbatur; simulque de variis incidentibus materiis à convivis, pro cuiusque ingenio, varii generis, itemque jucundi, & cum quadam illecebra ac voluptate utiles, ferebantur sermones; aures etiam suavis lituorum sonis mirum in modum oblectabantur; donec omnium rerum satietate defessi surgerent, & quisque convivatori prosperitatem optimam precatus, ad larem suum familiarem rediret. Et sic multa lætitia ad satietatem usque, per plures horas, publica ista convivia celebrabantur. Sed, eheu! qui in lætantium choris novos honores aliis gratulatur, supretnum honorem sibi mox per-

A 2

solvendum

solvendum tacite, & tunc quidem ipsemet nondum opinans, expetit; qui in prioribus aliquot epulis alacriter adest, & in convivantium globis cibum potumque frugaliter assumit, brevi omnem fugit convictum, & alimenti omnis desiderium abjicit; qui jusculis suavissimis, carnibus optime coctis & sapidissimis, pultibus tremulis artificiose confectis, bellariis palato neutiquam ingratis, vinoque perquam roborante, vires instaurat, viribus omnibus prostratis, imo dissipatis, non multo post moribundus concidit; qui sensus omnes honeste oblectat, & amicos cum aliis sociat sermones, ab omni sensuum ministerio mox destituitur, & rigescente lingua, os claudit ad perpetuum silentium; qui abiturus aliis multos, dies & florentissimam fortunam apprecatur, atque sic bono animo ad ædes suas se recipit, paucis diebus interjectis, diem obit supremum, & spretis rebus mundanis, animam efflans, ex oculis hominum penitus discedit! Vah! quam inconstans, quam caduca, quam evanida præsens hæc vita est, quam fugitiva ejus sunt gaudia, quam certus ejus in morte exitus, quam inanis in illius constantia spes ponitur! Quamprimum homo vivere incipit, fragilis & mutabilis esse incipit; hanc instabilem naturæ conditionem, quoad vivit, ubique circumfert, nec ante deponit, quam vitam ipsam relinquit. Omni ejus ætati fragilitas ista affixa hæret, ad omnem ætatem transmittitur, in omni ætate sua prodit documenta, & omnem ætatem tandem evertit. Non est tam pulcher adolescentiæ viror, quin corrumpi, nec tam speciosus juveniæ & virilis ætatis flos, quin decerpi possit, nec tam insignis senectæ vigor, quin consumi debeat. Quando molliora adhuc sunt membra, facile rursus diffluunt; & cum magis jam jam obduruerunt, levi ictu itidem perfringuntur. At, quo magis effloruit ætas, eo citius deflorescit; & quo firmiores vires vita acquisivit, eo magis mutationi obnoxia est, eoque propius ad finem suum accedit. Mirifice visum oblectant arbores, plantæ, & quælibet soli propagines, forma eximie, & aspectu delectabiles, quæ tamen, etsi natura iis maxime faveat, & coelum plane arrideat, frondes ac folia sua abjiciunt atque exarescunt; & licet aliquandiu constiterunt, ad extremum tamen, succo omni deficiente, in cineres defluunt. Ita homines prorsus comparati sunt. Non hos naturæ benignitas, non fortunæ liberalitas, atque sic nec honorum ac facultatum ampla possessio, rerumque omnium, ad vitam hanc commode traducendam, affluentia salvos perpetuo præstat, & vitam sine intermissione incorruptam conservat. Omnes omnino, quacunque fortis ac conditionis discrimine distinguantur, fragilitas circumfundit, omnes illam in sinu suo complectuntur, omnes eadem devastantur. Namque pulvis est homo, & in pulverem redit. Atque sic omnes juxta OWENUM:

Pendentes agimus vitas in littore mortis;

Tam prope mors vitæ est, quam prope margo mari.

*Una fere res est homini mors vitæque, sicut
Efficiunt unum terraque, & unda globum.*

Imo vero, si verissimam IJOBI sententiam applicemus, ut cursor effuso cursur ad propositam metam contendit; ut navis in mari, expansis velis ad

ad destinatum portum festinat; ut aquila perniciosissimo volatu ad escam ruit: ita homo, inde à primo vitæ initio, recta via, ad illius exitum progreditur; ad quem eo propius accedit, quo longius vitam producit, & ubi invenit, vivere desinit. Igitur, dum vivere incipit, mori statim inchoat, & quo majus vitæ spacium conficit, eo magis moriendo proficit, donec in extremo mortis gradu, moriendi finem faciens, simul ipsam vitam absolvat. Non sufficere ideo visum est quibusdam, homines mortales dici, quos aliquanto accuratius morientes appellari existimarunt, ut sic præter moriendi necessitatem omnibus incumbentem, mortis usque ad extremum terminum, continuatio una voce exprimeretur. Vah vero, quam anceps vitæ humanæ conditio, quam dubia ejus usura, quam fallax & perfidiola ejus possessio, quam incertus ille ultimus vitæ mortisque est terminus! quam præter omnem opinionem, dum ætas egregie viget, & magna virium copia, atque nervorum efficacitas suppetit, in medio obsecundantis fortunæ & lætitiæ cursu, sæpe attingitur! Verissimum est CATONIS effatum: *Moriendum certe, sed incertum an eo ipso die. Quis est, cui sit exploratum, se ad vesperam esse victurum?* Jam vero, quo majoris momenti negotium est vitæ mortisque conclusio; eo magis illam crebris cogitationibus multo ante prospicere, eoque intentiori opera ac sollicitudine quemlibet ad illam se præparare oportet, ut quam commodissime fiat, ne si quemadmodum non speranti accidit, ita imparato obtingat, & cum æterno exitio sit conjuncta. Mirum est, hanc humani officii partem ipsos gentiles dudum investigasse: ex quibus veteres Aegyptii, teste PLUTARCHO, moribus receptum habuere, ut in solennioribus conviviiis lignum quoddam, demortui hominis speciem referens, circumgestaretur, addita hac ad convivas acclamatione, ut in illud intuerentur, quia tales post mortem itidem futuri essent. Quo quidem conspicuo admonitu, non ad nudam mortis cogitationem, illi suos videntur excitare voluisse, sed, ut cogitationem ad id adhiberent, quo felicem aliquando vitæ mortisque invenirent exitum. Quamvis, si verum fateri debeamus, tantum ad præsentem vitam respexisse dicendi sint, quam ita degere, ita componere tam notabili ratione omnes monere voluerunt, ne illius clausula intempestive incideret, cum in summa mentis coecitate ad alteram, post mortem secururam vitam, obtenebratos mentis oculos elevare minime potuerint. Quanto magis illos, qui coelestis doctrinæ luce collustrati sunt, ultimum vitæ necisque laborem assidua cogitatione præmeditari, & in eam curam incumbere decet, ut egregie præparati illo tandem defungantur, atque sic, cum letho intereunt, mori prorsus desistant, & cum vitæ hujus spacium decurrunt, alterius vitæ immortalitatem ingrediantur. Equidem illis in usu non est, conspicuo ejusmodi cadaveris humani simulacro, salutarem mortis memoriam inculcare; quare nec in supra dictis conviviiis nostræ Civitatis tale spectaculum oculis subiectum fuit; & soli forte Typographi ingenio tribuendum est, quod in quibusdam carminibus gratulatoriis, ornamento superimposito impressa legantur verba, convivis inclamantia: *evolemus ad meliora*: nihilominus tamen non desunt, qualibet occasione, longe plurima alia argumenta, quæ necessarium illud mortis studium unicuique efficacissime injungunt; modo iis omnes, in suam ipsorum salutem, moveri voluerint! Certe Is, cujus causa hæc scribuntur, quoties, pro officii ratione, in utilissimam eorum consideratio-

B

nem

nem animum intendere ; & optima quævis adminicula, ad vitam hanc beate finiendam comparare, gravissima voce docuit, quod sane quam creberrime factum esse, dubitari nequit ; toties ipsemet secum illa diligenter commentatus est, & omni necessario apparatu, ad beatum ex hac vita excessum, divino auxilio se instructum reddidit. Est ille, sed quid dico, est, eheu ! fuit brevi ante, Vir Maxime Reverendus, Amplissimus atque Excellentissimus, Dominus **JACOBUS BURGMANNUS**, Philol. Magister, & Græcæ Linguae Professor Celeberrimus, Facultatis Philosophicæ Senior, & t. t. Decanus Spectatissimus, nec minus Sacræ Aedis B. Nicolai Pastor Primarius Vigilantissimus, qui, licet dum mortuus est, mortem feliciter superavit, & vita functus vitæ tantum spatium commutavit, suo tamen discessu magnum sui reliquit desiderium, & magno omnes implevit dolore. Et, quam vellem ego, ut tristi hos officio supersedere possem, qui, si votis aliquid effici potuisset, ut quam plurimos adhuc annos in Ecclesiæ Ipsi concreditæ, Academiæ, nec non familiæ, & cognatorum, ac amicorum, emolumentum, salvus pergegisset, libenter optassem. Sed hic lethi ejus, in coelestibus fastis, constitutus erat terminus, quem nullum humanum arbitrium, nulla vota impedire poterant.

Vivendi initium habuit Anno millesimo sexcentesimo & quinquagesimo nono, die decimo octavo mensis Augusti, quo tempore Polonorum Turmæ, Duce CZERNESKI, Pomeraniam ulteriorem, Svecorum imperio subiectam, & sic etiam Bahnnensem Districtum, qui, per Pacis Westphalicæ conditiones, ad illas Terras adjectus fuerat, misere populabantur. Igitur Parentes ne in rapaces & truculentas eorum manus inciderent, *Bahnoa Regiomontum*, quod in vicinia Polonicæ ditionis erat, concedebant. Ferebat tunc, cum abirent, mater in utero Beatum, & ibidem etiam enitebatur. Sed vix convaluerat ab hoc partu, cum una cum marito, & filiolo recens edito, quia interim, reversis ad suos hostibus, quies restituta erat, vicinam *Bahnoam*, ubi sedem suam illi fixerant, repetebat. Quæ causa est, ut Beatus se non *Regiomontanum*, sed *Bahnoa-Pomeranum* profiteretur. Parens exstitit PETRUS BURGMANNUS, Civis Bahnnensis, mercaturæ additus, vir pietate & candore insignis, quem tamen admodum puer jam tum amisit. Mater fuit DOROTHEA Rinters / egregia omnibusque sequiorem sexum ornantibus dotibus instructa femina, quæ cum ad Annum MDCXCVII. ætatem produceret, magna perfusa est lætitia, quod filium suum amplissimis munerum honoribus decoratum, & fortunatissimo conjugio fruentem. videre adhuc ante obitum potuerit. Avus paternus fuit JOHANNES BURGMANNUS, Civis item Bahnnensis integerrimus, qui ortum sortitus erat *Rugenwaldie*, ubi BURGMANNORUM familia per plures annos, imo per aliquot secula floruit, prouti ex Programmata, quod in funus Domini JOHANNIS BURGMANNI, J. U. Doctoris, & in Academia Gryphica Professoris Celeberrimi, ex eadem illa, qua Beatus descenderat, gente oriundi, Dominus JOH. HENNINGIUS, Medicinæ Doctor, & in dicta Academia Professor, A. MDCII. conscripsit, clarissime apparet. Egregie literarum studia jam tractaverat ille JOHANNES, Nostri avus, eosque fecerat progressus, ut ad altiora progredi posset : sed cum belli Germanici tricennalis, quod universam Germaniam,

maniam, & sic etiam Pomeraniam totam inundaverat, injuria possessiones bonorum mirum in modum permutaret, & veteres multi possessores facultates suas aliis permittere cogerentur, accidit, ut ille etiam omnibus ad continuanda studia subsidiis privaretur. Quare Bahnoam delatus, conjugem elegit ANNAM Schmides / atque mox tabernam diversoriam aperuit, & recipiendis iter facientibus officiose vacavit. Avus maternus fuit DAVID Ruder / filius primogenitus MARTINI Ruder / Civis & designati jam jam Senatoris Bahnenfis atq; REBECCÆ Himmerahsen / Consulis Bahnenfis Filia. Avia Materna fuit DOROTHEA Bogelsange / quam Avus, cum vidua esset, conjugem sibi adlocavit, & Greiphenbaggia, ubi eo usque habitaverat, Bahnoam, & in domum suam adduxit. Equidem in vitæ Beati descriptione, quæ Rostochio literato pag. 175 & seqq. inserta fuit, Avia ELISABETHA BAGEMIELS appellata est; sed in eo error commissus est: etenim hæc BAGEMILIA veræ Nostri Avia in toro successit. Illis parentibus natus, tertio statim, à nativitate, die sacris baptismi aquis tinctus, & JACOBI nomine inter veri DEI cultores notatus fuit, Infuderant pii atque probatæ fidei, & laudabilis exempli parentes Filio suo una cum sanguine indolem plane eximiam, quam & pro viribus suis excitabant, & ab aliis viris doctis magis adhuc excitari curabant. Etsi autem Patre atque Avø mox privatus esset, mater tamen filii hujus sui recte instituendi omnem rationem habebat, quam illa, Avia loco existens, BAGEMILIA propensissimo affectu, & omni qua poterat, occasione adjuvabat. Primum autem concredebatur Scholæ patriæ Præceptoribus, Dno. PIQUIO, Rectori, ejusque, cum ad munus Ecclesiasticum alibi gerendum evocaretur, successori, Dn. MICH. SCHULTCKIO, nec non Dn. JOACH. LAMPERTO illorum Collegæ, & Ecclesiæ Bahnenfis Cantori, quem postea vicinum Regiomontum Scholæ suæ Sub-Rectorem, & Judicii quoque Assessorem habuit. Ex iis hic præsertim magnam in Beato, adhuc puero, recte instituendo diligentiam adhibebat, & prima linguæ romanæ fundamenta ei satis feliciter instillabat: id quod Beatus grato semper animo agnovit. Quemadmodum vero aptissimum ad studia colenda ingenium nactus fuerat, ita etiam magna diligentia, quæ à Præceptoribus hauserat, complectebatur, & non exiguam spem faciebat, fore ut felices porro in studiis faceret progressus. Sed injuria temporum parentum fortunas tantopere attenuaverat, ut sumtus nulli suppetere, qui in diuturniorem pueri institutionem impendi possent. Quæ quidem inopia jam suppeditabat consilium, eum meliorum artium studiis plane subtrahendi, & vel ad mercaturam, vel ad paternum vitæ genus adhibendi; quod tamen singulari casu mutatum fuit. Etenim dextræ humeri ossa forte luxaverat: quod cum vel ipse non sentiret, vel indicare vereretur, accidit, ut integrum brachium paulatim contabesceret, ne ulla arte restitui posset. Hoc vero infortunium, singulari divina providentia, ita cedebat, ut, quia ad graviores labores ineptus erat, ludum literarium longius frequentare ei permitterent. Docebat tunc temporis Sedin latinæ atque græcæ literas, magna cum discentium utilitate, & in frequentissimo juventutis concursu vir illarum scientissimus, Dn. HENRICUS REINECCIUS, Templi B. B. Petri & Pauli Sacellanus, & Coadjutor, postea vero ob insignia merita, quæ Dn. DANIEL. KANSDORFIUS, S. Th. D. & Gymnasi Sedin, Professor Primarius, nec non Templi Cathedralis

Pastor, & Præpositus, in illius laudatione funebri prolixè recensuit, Dn. M. BALTHASARI KANSDORFIO, Ecclesiæ ad B. Petri & Pauli Pastori successor datus. Hic ergo commendatum sibi adolescentem, sine omni impensa, & in victum & in informationem ejus facienda, ea conditione Anno MDCLXXI. informandum accipiebat, ut ipsi in Templo ad manus esset, & si qua expedienda forent, fideliter curaret. Qui vir, ut vere paternæ benignitate BURGMANNUM nostrum prosequeretur, quod per totam vitam laudavit; ita doctrinam ejus tantum provehebat, ut post aliquot annorum decursum, ad Scholam Senatoriam ejus Civitatis prodire posset. Magna hic attentione audiebat docentes, Dn. M. DANIELEM SCHULTZIUM, Rectorem, & Dn. M. GEORG. HUEBNERUM, Con-Rectorem, ac literas humaniores ita porro imbibebat, ut simul ad altiora studia animum applicaret. Incidebat Anno MDCLXXVII. memorabilis illa & atrocissima Sedinensis Civitatis obsidio, quam Gloriosiss. memor. Princeps, & Elector Brandenburgicus, FRIDERICUS WILHELMUS, infestis armis oppugnabat, & per integrum semestre, militum corona cingebat. Per id tempus viginti & octo millia grandium globorum, & innumeræ ignitæ glandes in civitatem mittebantur, quorum vi non solum plurima ædificia discutiebantur, & magno fragore corruiebant, sed etiam aliquot centeni homines cædebantur. Sæpe hic Beatus in vitæ discrimen veniebat, divina tamen gratia eum mire semper tutabatur, ut salvus superesset. Cujus divinæ tutelæ memoria ne ullo tempore ex animo evelleretur, quamquam studium Juris non parum amabat, totum tamen sese sanctiori disciplinæ, quod voto, si incolumnis evaderet, facere promiserat, se mancipabat. Cum vero publica hæc calamitas, studiorum cursum paulisper impedivisset, diligentius tamen postea iis iterum incumberebat. Sic novennio Sedinæ exacto, Anno MDCLXXXI. die XI. Julii in hanc nostram Rostochiensē Civitatem advenit, eamque ingressus, Academiæ civem sese addixit. Ornabant tunc hanc Musarum sedem egregia literarum lumina, D. AUGUSTUS VARENIUS, D. MICHAEL. COBABUS, D. ANDREAS DANIEL. HABICHHORSTIUS, D. JUSTUS CHRISTOPHORUS SCHOMERUS, D. HENRICUS CHRISTIANUS TIELKIUS, M. CHRISTIANUS HILDEBRANDUS, M. GOTTLÖB FRIEDER. SEELIGMANNUS, M. JOH. CHRISTOPH. ROSTEUSCHERUS, M. GOTHOFREDUS WEISSIUS, quos acerrimo studio sectabatur, eosque vel sacras literas docentes, & fidei dogmata ex iis deducentes, vitæque Christiana præcepta ex isto fonte derivantes, vel Philosophicas scientias tradentes avidè auscultabat, & indefessa sedulitate eruditionem suam quotidie magnis accessionibus augebat. Quia vero necessariis vitæ subsidiis destituebatur, otium suum cum aliis partiri non recusabat, ut, dum aliorum usibus vacaret, ipse suos promoveret. Atque magnopere sibi gratulabatur, quod occasio ipsi offerretur, gravissimi Theologi filium ad magna grassantem erudiendi. Nempe Maxime Reverendi Domini, ZACHARIAE GRAPII Senioris, Philos. & Theol. hujus Almæ Celebratissimi, ad Aedem B. Catharinæ & B. Petri aliquamdiu Pastoris, & dein Superintendentis Meklenburgici Vigilantissimi, relicta vidua illo ipso tempore admodum sollicita erat de fidei & perito præceptore, quem filio suo dilectissimo, ZACHARIAE GRAPPIO præficeret. Hunc in BURGMANNO opportune inveniebat; qui oppido latans, quod hac ratione,

ratione, sine suo impendio, vitam hoc loco diutius sustentare posset, minime recusabat, dictum adolescentem in suam accipere disciplinam. Tanta autem fide ac solertia, commissum sibi omnibus iis artibus, quibus junior ætas ad humanitatem informari solet, instituit, ut, cum insequente tempore, hic ejus discipulus ad præcipua, in Ecclesia & Academia, munera pervenisset, & summos, tum philosophicos, tum theologicos honores assecutus esset, elegantissimisque ingenii monumentis, nomen suum perpetuæ memoriæ commendaret, Beato Nostro magnæ laudi duceretur, quod virum hunc, meritis in rem literariam, in Ecclesiam, & Academiam hanc Rostochientem, plane insignem, doctrina liberaliter instituisset. Quantum ipsemet Beatus vir ille suo præceptori se obstrictum agnoverit, de eo testantur haud obscura ejusdem verba, in *Rostochio Evangelio* p. 203. occurrentia: M. JACOBUS BURGMANN, - - ist in meiner Jugend jemahlen mein getreuer Præceptor gewesen / welche Wohlthat ich Zeit Lebens mit danckbarem Gemühte werde erkennen / und wünsche Selbigem ferner beständiges Vergnügen / und allen Segen von Gott. Verum enim vero, licet aliorum studia Beatus laudabili solertia promoveret, sua tamen ipsius, interea temporis, amplificare non intermittebat. Hæc sane brevi spatio tantis incrementis augescebant, ut insignia comparatæ eruditionis specimina mox in publicam lucem proferri possent. Etenim, vix per unius anni tractum vitam hic egerat, cum proprio Marte Dissertationem aliquam, de *Distinctione Reali & Rationis*, elaboraret; quam etiam sub Præsidio Celeberrimi JOH. CHRISTOPH. ROSTEUSCHERI, A. MDCLXXXII. d. XVI. Septembris, in Templo Johanneo, publicis Academicis actibus tum quidem dicato, alacriter, & magna cum laude defendebat. Nec minori applausu biennio post, nimirum Anno MDCLXXXIV. mense Martio, Theologicam Disputationem, de difficili prorsus argumento, nempe de *Animarum separatarum conditione & statu post mortem, Psycho-pannichitis hodiernis, potissimam Socinianis, horumque in hoc errore sociis oppositam*, in publico eruditorum congressu adversus oppugnantium tela tuebatur, & quidem sub ductu jam laudati Dn. M. GOTHOFREDI WEISSII, Græcæ Lingv. tum Professoris, & Ecclesiastæ ad B. Nicolai meritissimi, postremo S. Theol. Doctoris, & Ecclesiæ Lüneburgensis, in mea scribentis patria Civitate, Superintendentis gravissimi, (cui, cum abiret, in officiis hic gestis B. immediate successit,) simulque sub moderamine illustris viri, Dn. D. JUSTI CHRISTOPHORI SCHOMERI, Theologiæ Professoris tum Primarii, dudum vero coelitis adscripti. Jamque fixum destinatumque in animo erat, vires, per publica Disputationum exercitia, magis adhuc confirmare, quo fine Præfide maxime Venerando Dn. D. ANDREA DANIELE HABICHHORSTIO, exegeticam aliquam Disputationem habere statuerat, quod hic ipsemet in *Rostochio Literato* significavit: at, quod animo intenderat modo perfecturum lætissimus casus interpellavit. Ecce enim, cum vacua crumena huc advenisset, & necessitate compelleretur, ut in aliorum informationem tempus & operam collocaret, imperscrutabili Dei providentia, mox sedem hic plane figendi occasionem nanciscebatur. Singulari enim in studiis tractandis industria, & in iis publice demonstrandis promptitudine, inq; aliis erudiendis fidelitate, ita sese commendaverat, ut Nobilissimus hujus Civitatis Senatus non dubitaret, eum licet peregrinum, nullo adhuc hono-

C

re

re academico conspicuum, ad Con-Rectoratam Scholæ suæ gerendum ar-
cessere. Quod tamen munus priusquam capefferet, An. MDCLXXXIV.
d. XVII Januarii, summis honoribus Philosophicis à DN. M. CHRISTIA-
NO HILDEBRANDO, Logices Prof. Ducal. Publ. Ordin. Celebrerrimo,
& Facultatis Phil. t. t. Decano spectatissimo, in publico & solenni
actu decorabatur. Quam primum autem illud ingressus esset, tam egre-
gie idem obibat, ut omnium ille dignissimus videretur, qui huic officio
esset admotus. Probe noverat, quanti intersit ad consociationis humanæ
utilitatem, ut puerorum animi recta institutione ad virtutem non mi-
nus, quam bonarum artium studia, tempestive informantur; & quod
neglecta disciplina maximum reipublicæ afferat detrimentum. Igitur
eos, qui ipsi commissi erant, non tantum latinis, græcisque literis inde-
fesso studio instruebat; sed etiam ad pietatem, modestiam, placabilitatem
verecundiam magna cura incitabat. Equidem non probabat eorum sen-
tentiam, qui juniorem ætatem laxioribus frenis regendam esse censent,
quod majorem licentiam iis admodum periculosam esse cognosceret; qua-
propter, ut pios, probos & diligentes, singulari humanitate, ad pietatem,
probitatem, & diligentiam magis semper accendebat, ita improbos peru-
lantes, desidesque severius objurgabat & coercerat: nihilominus tamen
severitatem gratia prudentissime temperabat, ut ab iis etiam, in quos
animadverteret, amaretur, nemo autem, qui sub ferula ejus esset,
sine percepto insigni quodam fructu dimitteretur. Ita contigit, ut ex
ejus disciplina multi prodirent, qui deinde ad summos honorum gradus
pervenerunt, & amplissima eruditionis laude longe lateque dudum ce-
lebrati sunt. Ex quibus, præter jam laudatum DN. D. GRAPPIUM, &
DN. WILHELMUM DAVIDEM HABERMANNUM, Medicinæ Do-
ctorem, ejusque in hac Academia Professore, jam beatos, rem no-
stram literariam, egregiis suis laboribus, hodie in primis juvant & illustant,
DN. JOH. JOACHIMUS WEIDENERUS, S. Theol. D. & Prof. Publ. Ord.
atque Facultatis Theologicæ Senior, itemque ad B. Virginis Aedem sa-
cram Pastor Primarius; DN. JACOBUS CARMON, J. U. D. & Pan-
dectarum Prof. Duc. Publ. Ordin. simulque Serenissimi Ducis Regnantis
Consiliarius Consistorialis; DN. PETRUS BEKKERUS, Phil. Mag.
& Mathes. Professor Publ. Ord. Collegii tum Philosophici, tum Professorum
Senatoriorum Senior, nec non Cathedralis Templi Pastor Primarius,
Viri longe Gravissimi, & Collegæ mei nullo non tempore omni honoris
cultu prosequendi. Ne autem Magistri titulum, & privilegia isti gradui
concessa frustra accepisse videretur, quantum per Scholæ negocia fieri
poterat, studiosæ juventutis academicæ etiam commoda, in collegiis tum
Philologicis, tum Philosophicis atque disputatoriis promovere suscipiebat.
Sepissimæ quoque de rebus sacris ex suggestu verba ad populum faciebat,
& composite, ornate atque jucunde dicens auditores suos in assensum
facile rapiebat. Tam laudabiliter sese gerentem, & tam aptas, ad gerendam
aliquam spartam ecclesiasticam, dotes ex prominentem Nobilissimus hu-
jus Civitatis Senatus Anno MDCLXXXIX. ad Archi-Diaconatum, Ma-
rianæ, & Anno MDCXCIII. ad Archi-Diaconatum, Jacobæ Ecclesiæ præ-
sentabat. Cumque ab illa Dn. JOACH. LINDEMANNUS, (postea S.
Th. D. & Physicæ atque Metaphysicæ Prof. Publ. Ord. constitutus ab hac
vero Dn. HENRICUS BEKKERUS, deinde Templi Jacob. Pastor, Prima-
rius,

rius, & tandem quoque R. Ministerii Rostoch. Director factus, eligeretur, eodem adhuc anno Ecclesiæ Nicolaitanæ, officii à Dn. D. WEISSIO, uti jam supra dictum est, depositi, Candidatus sistebatur, idemque DEO ita disponente communi suffragatione obtinebat. Quod officium per integros viginti duos, & quod excurrit, annos fidelissime sustinuit, usque dum Anno MDCCXVI, d. XXII. Septembris, in locum B. Dn. JOH. NICOLAI QVISTORPII, S. Theol. Doctoris & Professoris Publici Ordin. Celebratissimi ad Aedem B. Nicolai Pastoris Primarii, & Superintendentis quoque gravissimi, antecedente An. MDCCXV. d. IX. Aug. pie demortui, communibus votis Nicolaitanæ Ecclesiæ Pastor eligeretur, & publice etiam introduceretur. Nihil autem eorum in sese desiderari passus est, quæ ad commissæ Ecclesiæ curam attinebant. Colligi id aliqua ratione potest ex eo, quod historiam omnium, quæ ad statum sui auditorii, officiumque ecclesiasticum aliquo modo spectabant, inde à muneris sui initio usque ad ejus finem accurato ordine conscripserit. Cum verba pro concione facienda essent, multa meditatione se præparabat. Non enim eorum amabat licentiam, qui cathedram sacram extemporalibus orationibus animare non dubitant, & vanis verborum ampullis, atque obscuris orationis nexibus, aut rebus ad rem minime facientibus, auditores suos magis offendunt, quam ædificant. Deprehendit aliquando dum Ecclesiastes munere adhuc fungeretur, singularem DEI in se tutando gratiam. Cum enim A. MDCCIII. d. XXIX. Dec. insolita venti violentia, pulchra & præ celsa turris Nicolaitana dejiceretur, & ingens aliqua moles in ædes ejus irrueret, eamque, destructo tecto, horrendum in modum percuteret, nulla amplius spes ipsi superesse videbatur vitam servandi. In hoc ergo apertissimo vitæ periculo, cum turrim ruere videret, sub exigua mensa sese abscondebat; hanc autem fortissima DEI manus tectam tenebat, ut ex omni mulæi suppellectile illæsa relinqueretur, & Beatus sic mire conservaretur. Accessit vero ad officium ecclesiasticum etiam professionis dignitas. Etenim Serenissimus Dux Meklenb. Dominus FRIDERICUS WILHELMUS, Glorios. memor. eum, sibi de meliori commendatum, A. MDCXCVI. d. 11. Aug. in locum Dn. M. HENRICI DRINGENBERGII, Hebrææ Lingua, & Cateches. Christianæ Professoris, evocabat. Quam vocationem quidem omni submissa voluntate accipiebat; at quamplurimis difficultatibus, quominus provinciam illam statim ordiretur, obsepiebatur. Et si ergo dicti Anni mense Novembri, ejusque die IX., in Collegium Ducale reciperetur, Anno tamen sequente, die XXX. Septembris demum à celeberrimæ memoriæ, & vastissimæ scientiæ Theologo, Dn. D. JOHANNE FECHTIO, t. t. Rectore Magnifico, publice inaugurabatur: qua occasione Beatus Noster orationem habuit *de Prudentia Theologi* *ἡ σοφία τοῦ θεολόγου*, sive ejus, qui elementa docet. Sed cum adversa sæpe experientia edoceret, quod conjunctionem Professionis Ducalis cum officio ecclesiastico hujus Civitatis, Amplissimus Senatus ægre admodum terret, illa biennio post, A. MDCXCIX. d. XXXI. Martii sese abdicabat, & in vicem ejus à Senatu sæpius jam laudato, velut Academiæ Varniæ Compatrono splendidissimo, oblatam Græcæ Lingua Professionem Senatoriam, à solenni oratione, de *Lingua Græcanica felici restitutione*, & usu præsentissimo, proxime sequentis mensis Aprilis die XIII. ingrediebatur. In qua statione An. MDCCXII. Facultatis Philosophicæ Senioratum attigit, cum Dn. M. CHRISTIANUS

HILDEBRANDUS, supra jam nominatus, è vita excederet. Quamvis autem ecclesiasticum officium maximam diei partem deposceret: nihilominus tamen Academiam quoque suis officiis destituere noluit, sed, quoad ejus fieri liceret, promptissime adjuvit. Jam tum, id quod relatam accepimus, cum Hebraicam Linguam doceret, primum Librum Moſis, & XII. Prophetarum minora ſcripta publice exponebat, & Linguae illius prima rudimenta, idiotiſmos, atque accentuationem prolixè explicabat. Et, cum Graecae Linguae Profeſſione fungeretur pericopas Epistolicas, obſervatis vocibus & phraſibus ſingulis, & demonſtrato earum in connexionè, juxta linguae genium, vero ſenſu, ſtudioſè explicabat, & quæ argumenta ex textu conſequerentur, declarabat: prudenter auditores ſuos, juxta ſingulorum profeſſus, diſtinguens, ita, ut incipientibus prima linguarum fundamenta, & magis peritis graviora earum momenta inculcaret; nemini vero, qui opem ipſius deſiderarat, commodare recuſans. Præterea ſi, cum ordo ipſum tangeret, officia aliqua in academia gerebat, iis omni ſolertia & dexteritate, donec ad alium quendam Collegam devolverentur, præerat. Ita Reſtoratum hujus Academiae bis obiit: primum per ſemestre brumale Anni MDCCV. & MDCCVI. quo tempore B. D. D. HABERMANNUM ad Profeſſionem Senatoriam medicam introduxit: & ſecundo, Anno MDCCXVII. & Anno MDCCIX. Auspicabatur ſecundum hoc regimen, non ſine magna voluptate, ſub ipſis Jubilæi Evangelici ſecundi feriis, quas Academia noſtra admodum ſolenniter peragebat, & ſicuti ipſe prævia conveniente oratione, *de reſtauratione ſimul per B. Lutherum cum vera religione, literatura & antiquitate Graeca*, ſceptra capiebat: ita ad orationem, quæ clauſulam ſecularibus feriis noſtris imponebat, à memet ipſo hæc ſcribente habitam, publico programme invitabat. Perquam gratum quoque ei accidebat quod docentium numero novum Collegam inferere, & ſuum olim diſcipulum, Dn. JACOBUM CARMOHNIUM, J. U. D. & Academiae hætenus Secretarium atque Archivarium fideliffimum, nec non Eloquentiae Profeſſorem Ducalem Extraordinarium meritiffimum, quem, ob excellentem Juris omnium ſcientiam, Sereniſſimus atque Celiſſimus Princeps ac Dominus CAROLUS LEOPOLDUS, Dux Regnans Meklenburgicus Dominus, noſter longe Clementiſſimus, Pandectarum Profeſſorem Ducalem Publicum Ordinarium, itemq; Judiciarii eccleſiaſtici Conſiliariū conſtituerat, munere iſto academico poſſet inveſtire. Unicum illud, hujus Reſtoratus temporibus, votis ejus & voluntati, niſi eadem divino arbitrio pie ſubmittere accurate edoctus fuiſſet, adverſum videbatur, quod Præ-Nobiliſſimo Dn. JOHANNI JOACHIMO BESELINIO, J. U. L. & Civitatis noſtræ Conſule, itemque Vicini Ribbenizenſis Cænobii Proviſore, ac Syndico meritiffimo, fautore ſuo atque affine colendiſſimo, per mortem privaretur, & ad hoc conſulare funus efferendum, ipſemet ſcripto Programme convocare deberet. Alias extraordinarie nonnunquam, aliorum vices gerens, Regimini ad tempus præfuit. Contigit hoc ſingulariter Anno MDCCXV. cum die IIItio April. ſupra laudatus Dnus D. WILHELMUS DAVID HABERMANNUS, in Reſtoratu, morte occumberet, cujus hinc vices, uſque ad ſuccedentis novi Reſtoris introductionem gerebat; & cum illius exſequiæ d. XXIII. Maji celebrari deberent, Programme invitatorio illas indicabat. In Facultate Philoſophica Decanatum multo ſæpius, & ſi numerum

merum inire velimus, undecies obiit: nimirum 1) hyberno tempore A. MDCXCIX. ad Paschatos Festum usq; A. MDCC. 2) A. MDCCI. -- A. MDCCII. 3) A. MDCCIV. -- A. MDCCV. 4) A. MDCCVII. -- MDCCVIII. 5) A. MDCCX. -- A. MDCCXI. 6) A. MDCCXIII. -- A. MDCCXIV. 7) A. MDCCXV. -- A. MDCCXVI. 8) A. MDCCXVII. -- A. MDCCXVIII. 9) A. MDCCXIX. -- A. MDCCXX. 10) A. MDCCXXI. MDCCXXII. 11) A. MDCCXXIII. -- A. MDCCXXIV. & novissimum quidem Decanatum administrans, exiguo ante ejus terminum spatio morte præreptus est. Aliquoties autem, in diligentiae & virtutis præmium, summos in Philosophia honores distribuit. Et quidem promoti ab eo sunt, An. MDCCVII. d. X. Maji SALOMO THEOPHIL. POMIAN PESAROVIVS, Gedanensis. REINHARD. HENR. ROLLIUS, Unna-Westphalus, Patriæ primum Scholæ Rector, jam vero S. S. Theol. D. & Archi-Gymnasii Tremoniani Pro-Rector, ac Philos. Prof. Publ. JOH. ARNDIUS, Gedan. Eodemque Ann. vergente, d. XX. Septembr. HIERONYMUS NIEPER, Lüneburg. tum Scholæ Rhenensis Rector, hodie verò Carmohnii, in Ducatu Meklenburgico, Pastor. JOH. LIND, Wermelandia Svecus. GUSTAV. LINDOW, Megapol. postmodum apud Anclamenses Scholæ Con-Rector, jam piè defunctus. ERNEST. FRIDER. Resselring / Regismonte-Borussus. BARTHOLOM. DEPKIN, Riga-Livonus. SIMON AMBROS. HENNINGIUS, Rostoch. B. D. *Simon. Henningii*, Ecclesiæ hîc Jacobæ Pastoris filius, Pastor nunc Rekenitzensis propè Gustroviam. HENRIC. CHRISTOPH. *Schneringa* / Visselhöveda-Verdensis. Porro A. MDCCX. d. XIX. Maji, FRIDER. GRUENACK, Berolinensis Marchicus. SAMUEL. JOACH. HOPPIUS, Soltquellâ-Marchicus, JOH. DAV. HOHEISEL, Gedano-Borussus. Tandem An. MDCCXX. NICOLAUS MAERKIUS, Bützovio-Meklenburgicus, Scholæ Cathedralis Sverinensis nunc vocatus Rector. JOH. CHRISTIAN. BURGMANNUS, Rostoch. Decani filius. JOH. FRIDERICUS ZIMMERMANNUS, Tremonio-Westphal. THOM. HENRIC. HAVERUS, Unna-Westphal. THEOPHIL. CHRISTIAN. SCHWOLLMANNUS, Lipstadio-Westphal. nunc Segebergæ, in Holsatiæ Ducatu, Ecclesiæ Com-Pastor, & Consistorii Assessor. Præter istos autem in Facultatem quoque recepit, ut privilegiis cum gradu isto conjunctis fructi possent, vel ab aliis hîc loci, vel alibi renunciatis Magistris, An. MDCXCIX. d. X. Novembr. CHRISTIAN. DIETER. HALTERMANNUS, Rostoch. postea Ecclesiasten ad Div. Petri, pridem defunctum. An. MDCC. d. VIII. Jan. JOH. DEKKERUM, Rost. nunc J. U. Cand. e Statuum Provincialium Secretarium fideliss. An. MDCCII. GEORG. NICOL. BLOKSDORFFIUM, Gnöja-Megapolitan. Anclamensium hodiè Pastorem. HERM. CHRISTOPH. ENGELKENIUM, nunc S. S. Theol. D. & Prof. Publ. Ord. Celeberrimum, ad Div. Johann. Pastor. merentissimum. A. MDCCIV. d. XXIII. Dec. ERHARD. SPRENGELIUM, Sedino-Pomer. Scholæ Senat. hic primum Con-Rectorem, nunc verò Rectorem rectissime merentem. An. MDCCV. d. VIII. April. JOACH. PRUESSINGIUM, Warenâ-Mekl. postea vicini oppidi Svanæ Pastor. atque Dioeceseos ejusd. Præpositum, vitâ jam defunctum. An. MDCCVII. GEORG. CHRISTOPH. SCHOTTERUM, Plaviens. Megapolitan. nunc S. Th. D. ac ad ædem B. Jacobi Archi-Diaconum acceptissimum. A. MDCCXX. ANDR. BERGIUM, Aboa-Suec. & omnes illos quin-

D

que

que jam nominatos hoc anno ab ipso promotos A. MDCCXXI. ERN. JOH. FRIDER. MANZELIUM, Jörnsdorffio-Meklenburg. jam tum Juris Utriusq; Doctorem, nunc quoque Moral. Prof. Publ. fulgidissimum. JOH. HENR. LEHMANNUM, Rostochiens. Defuncti in ministerio ecclesiastico, Collegam proximum, CHRISTOPH. NICOL. RAMPIUM, Parchumo-Meklenburg. JACOB. CHRISTOPH. WOLFFIUM, DIET. JOH. GEISMARUM, & JOH. HERM. Becker illosq; omnes Rostochiens. At vero tanquam Collegam & Facultatis Assessorem, A. MDCCII. recepit, Consultissimum DN. D. JOACH. HENRIC. SIBRANDUM, tum quidem Moraliū, hodie verò Institution. Professorem, atqve Facult. Juridicæ Seniore & Decan. spectatissimum, Collegam & Affinem meum honoratissimum. Ita nec minus legati Pro-Cancellarii munus, in celebratis Promotionis actibus, recte & graviter ornavit: quod, nisi me omnia fallunt, quater factum est. Et hæc quidem ad vitam publice transactam noscendam pertinere. De rebus igitur privatis, aliqua adhuc restant in medium afferenda. Cum Ecclesiastes constitutus esset, mox auxilium ipsi latu-ram conjugem inquirebat, eamque adeo egregiam reperiebat, ut conjugium cum illa in præcipua felicitatis suæ parte merito censeret, quippe quod non tantum ad dignitatem ejus augendam; sed etiam ad ornatissimam prolem suscipiendam, atque ad millenas alias vitæ commoditates maxime conducebat. Scilicet, DEO providente, in amores suos trahebat Præ-Nobilissimam, & omni virtutum ornamento instructissimam Virginem, MARGARETAM CATHARINAM BESELINIAM, Filiam nativitate mediam inclyti Juris-Consulti, Dni. JOH. CHRISTIANI BESELINII, J. U. Doctoris, & primum in Judicio Aulico- & Provinciali, quod Parchumi tunc celebrabatur, Assessoris, post autem Serenissimi Ducis Regnantis Meklenburgici, Dni. CHRISTIANI LUDOVICI, Cameræ Confiliarii, tandem vero Serenissimi Ducis, Dni. FRIDERICI WILHELMII, ILLIUS in regimine successoris gloriosissimi, Confil. intimi, Viri de singulis muneribus excellentissime meriti, jamque dudum alterius vitæ commodis, in beatorum numero, fruētis. Cum qua conjugalem thalamum Sverini, in Ædibus Dn. Soceri, Anno MDCXCIV d. XIII. Septembr. lætis sane auspiciis, ingressus est. In hoc conjugio quo major erat animorum consensio; eo magis alter cum altera certabat in suavitatibus, blanditiis, & commodis sibi invicem comparandis; eoque dolentius modo fert Mœstissima Vidua, locum in toro à dilectissimo marito vacuum nunc relictum esse. Id vero nunc etiam indicandum est, conjugium hocce, per divinam benignitatem, eximia prole fœcundum exstitisse. Namque ex eo prodierunt quinque filii: Vir plurimum Rever. atque Præcellent. Dn. JOHANNES CHRISTIANUS BURGMANNUS, Philosoph. Magister, & ad Templum S. Spiritus in hac Civitate Pastor, plurimis acutissimi ingenii, & insignioris doctrinæ monumentis jam celeberrimus, Amicus noster æstumatissimus; JACOBUS FRIEDERICUS, qui tamen jam Anno MDCC. viventium numero exemptus est; PETRUS CHRISTOPHORUS, Medicinæ Cultor, edito jam eruditionis specimen clarus, & Helmstadii in Academia Julia studiis modo diligentissime incumbens, JOHANNES GEORGIUS, Legum, & JOACHIMUS HENRICUS, bonarum artium Studiosi ad optima quæque alacriter contendentes: duæ item filiæ virtuosissimæ, REGINA DOROTHEA, & ANNA ELISABETHA. Dici non potest, quanto amore Beatus hos nos liberos amplexus sit; quanta cura eos educaverit; quanto studio melio-

melioribus scientiis; & rectis, ad vitam pie, atque laudabiliter agendam, præceptis animos eorum innutriverit, & ab aliis etiam innutriri accurate curaverit; quanta sollicitudine studiorum subsidia, tum propria supeditaverit, tum aliena iis comparare, & ad præstantius vitæ genus obtinendum viam iis præmunire annis sit. Cogitanti mihi, quam duros & asperos, non pauci parentes, suis ipsorum liberis se præbere, quam se-gnes & parci in iis educandis esse soleant; quamque longe maiorem rationem sæpe habeant numerorum, & thesauros corradendi, quam eorum, qui ab ipsis sunt geniti, ut doctrina recte excolantur, & ad virtutem informentur, Beatus Noster, vel ista sola ex causa maximam laudem promeritus esse videtur. Itaque relictis ejus liberis vitio verti neutiquam potest, quod, dum, adeo sui amantem, adeo providum & benignum, adeo de commodis ipsorum avidè sollicitum patrem se amisisse, animo reputant, funus Ejus acerbissime deplorent. Quamquam corporis vigor, externa specie, ad ætatem maxime longævam sufficere videbatur: illi tamen, qui propius ipsum noverunt, testantur, eum incommoda sæpius valetudine fuisse tentatum; & per vices vertigine, febre catharrali, articularum segnitie, colicis & calculi doloribus, aliisque morborum generibus conflictatum. Jam ab aliquot postremis vitæ suæ mensibus novum morbi impetum sentiebat, quem tamen singularis in medendo peritia Præ-Nobilissimi Domini JOHANNIS LUDOVICI SCAPERI, Medicinæ Doctoris, artis medicæ scientia & usu celebratissimi, Fautoris & Amici mei longè Honoratissimi, feliciter repressit: at majori vi mox invadebat, & omne doctæ manus auxilium renuebat. Id quod ipse laudatus DN. SCAPERUS, cujus fidei se unice commiserat, prolixius ostendit, verbis ita habentibus:

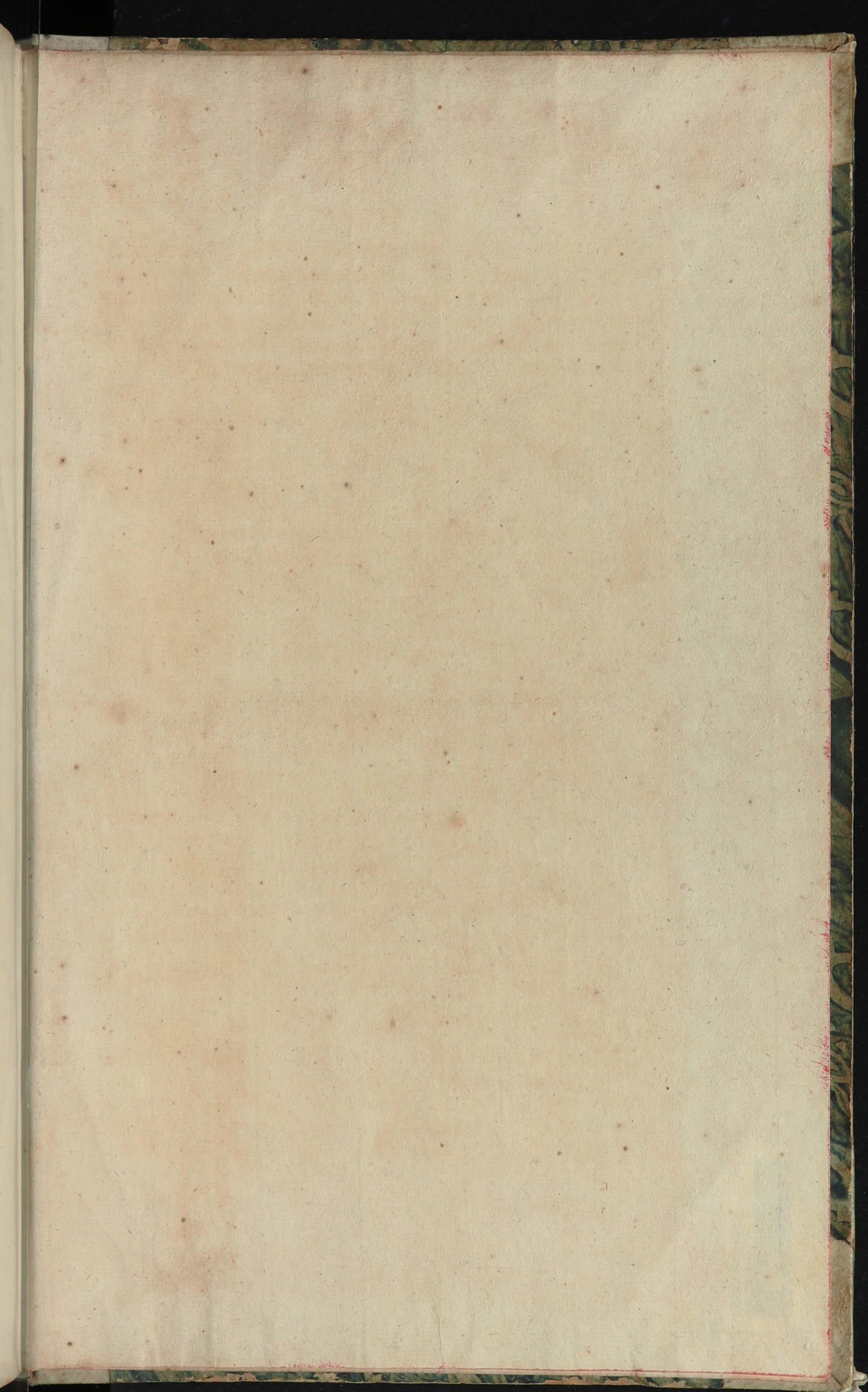
Quod secundum doctissima Hippocratis effata morbi sensim fiant ac generentur, derepente vero adorianur, imo, ut indies observamus, interdum homines ex levi quoque causa execent, morbus B. N. proh dolor! funestus argumento, omni exceptione majori, morte scil. sententiam Magni hujus senis ut firmissimam stabilivit, nobisque omnibus acerbam Defuncti Nostri reliquit memoriam. Mense enim Januario anni, quem agimus, ille de difficili respirazione, lassitudine membrorum, horripilationibus, quas sudores nocturni cum aliquali virium prostratione & anorexia interea excipiebant, conquerens mea desiderabat consilia. Cum itaque hisce ex symptomatibus massæ sanguineæ & laticis serosi indolem nonnisi peregrinis circuloque humorum plane infestis particulis inquinatam judicarem, propinabam Egro statim Medicamenta huic morbo quam maxime appropriata, ne gliscens malum latius serperet, & statum Egri redderet periculosiorem. Et sane mali hujus imminens ferocia ex voto communi mitescere, & turba, qua partes fluide valide inter se concutiebantur, non solum à suo vigore remittere videbantur, sed remediorum quoque usus continuus, assistente Numinis Divini gratia, sanitatem hæcenus vacillantem illi reddebat firmissimam atque satis constantem, ita ut suo, quoungebatur officio, ea, qua assolebat, dexteritate atque solertia B. N. præesse poruerit. Sicuti vero vicissitudo rerum suarum, quod in mortales exercet, imperium pariter derivat in robustissimos, ut languescant, sic quoque pari ut communi fato succumbere B. N. oportuit. Dies enim Martii 19 erat, qua Vir de Ecclesia & Academia optime meritis febris ardentis continuæ accessum experiebatur, certissime sibi persuadens, unicum huncce paroxysmum fomitem hujus febris expugnare, & sic illum statim pristinam, qua alias gaudebat, sanitatem recuperare posse; Sufficientes insuper vires animum illi addebant, ita ut non modo Edem sacram, sed & egros insequente adhuc die invisere conaretur: Ast insensibili transpiratione sensim ac sensim imminuta recrudescens eodem die ma-

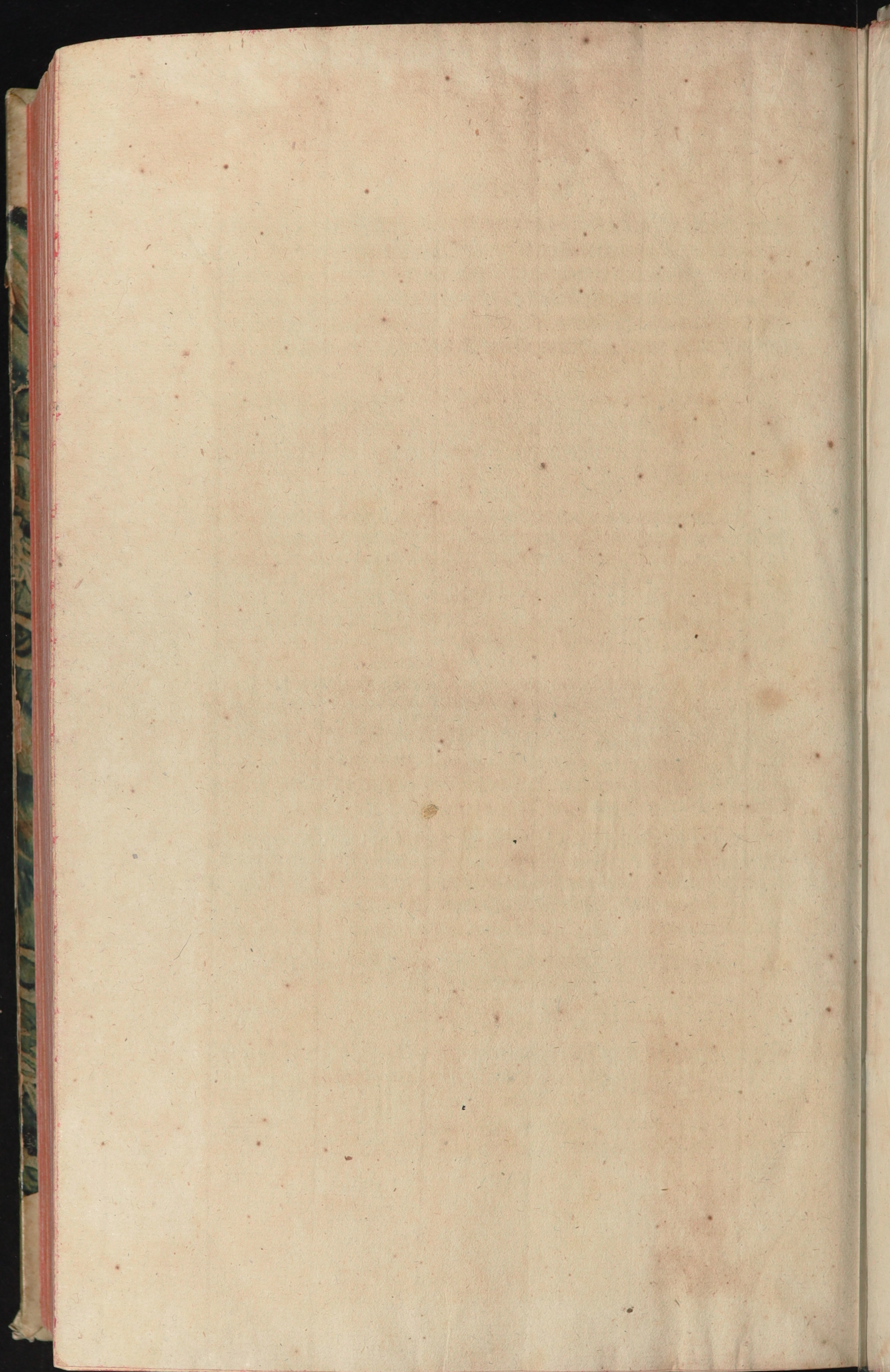
lum tanta atrocita aggrediebatur B. N. ut lecto tandem affixum exæstuatio sanguinis enormior, cephalalgia, sitis clamosa, agrypnia, deliria & rheuma cum juncta inflammatione misere excruciant, quæ symptomata tandem omnimoda virium prostratio & convulsivus tendinum in manibus subsultus comitabantur. In tali calamitoso Ægri statu arcessi me jubebant adstantes, & anxii de tanto symptomatum rigore præsentissima ad debellandum istum morbum remedia à me sollicitabant. Cum ex hisce jam recensitis accidentibus, quibus divexabatur Æger, de eventu nonnisi exitiali augurari possem, sub primo statim accessu symptomata quam maxime urgentia, quantum fieri potuit, dispellere omnem dabam operam. Ad infarctum itaque intra vesiculas pulmonales collectum resolvendum & eliminandum varia illi exhibebam medicamenta, nec sine exoptato successu, saburra enim pituitosa variegati & pessimi coloris levissima quoque ruffi, salva semper manente respiratione, ab Ægro ejiciebatur, sed quoad reliqua symptomata, medicamenta licet generosissima obtinuerunt singula effectum prorsus frustraneum. Adauctis igitur inflammationibus, & hisce terminatis in sphacelosa viscerum corruptionem B. N. vitam tandem cum morte commutavit, & sic indeclinabile fatum Ecclesiæ, Academiæ, & splendidissimæ Familiæ detrimentum reliquit irreparabile.

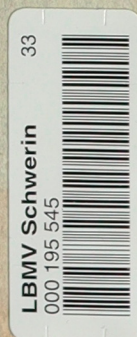
Cum morbus ingravesceret, sæpius Ægrum invisebat Plurimum Reverendus atque Præcellentissimus, DN. JOH. HENR. LEHMANNUS, Philosoph. Magister, & Ecclesiastes ad B. Nicolai dilectissimus, Collega Ejus conjunctissimus, & saluberrimis monitis, ex sacrarum literarum penu depromtis, ita erigebat, ut animum egregie reficeret, & adeo, in illius absentia, ipsa proposita verba late repeteret. Ex ipsius hujus laudati viri manibus, d. XXIV. proxime transacti mensis Marti, sanctissimum animæ cibum potumque accipiebat, postquam multis lacrymis carnis suæ in peccata proclivitatem accusasset, seque maxima confusione ad DEI gratiam, hominibus in Salvatore oblatam, unice confugere, pie testatus esset. Cumque hætenus forte inter aliquas, sed irritas, sanitatis spes jaceret, nunc quidem piis cogitationibus & sermonibus, de luctationis suæ difficultate, & sperato tamen benignissimi Numinis auxilio, precibusque ardentissimis magis ad demigrationem sese accingebat; circumstantes, qui fomenta & auxiliatrices manus præbebant, ad preces subinde diligenter excitans. Illucescebat XXVI. dicti mensis dies, qui finem vitæ Ejus impositurus esse videbatur, quare etiam Dnus. M. Lehmannus denuo accedebat, nec prius discedebat, quam votis & precibus moribundum DEO commississet. Sed nondum vitæ terminus aderat: sed vires Ille paulisper colligebat, ut distincte rursus loqui & precari inciperet, omniaque, quæ ex libro germanico, de JESU Patiente, à B. D. MASIO olim conscripto, prælegebantur, recte intelligeret. Tanto gravior mox sequente die XXVIII. omnium virium debilitatio, quin totius corporis corruptio observabatur: quapropter anima fragilis sui domicili pertasa, illud eo ipso adhuc die hora secunda pomeridiana feliciter dereliquit, postquam illud LXIV. annos, VII. menses & XIII. dies non sine laude incoluisset. Et sic quidem morte occubuit BURGMANNUS, & finem vitæ imposuit: at simul, mortis vinculis exsolutus, æternæ vitæ constantiam adiit. Intueantur jam hoc fragilitatis humanæ exemplum, quotquot ejus obliti vitæ suæ certitudinem & constantiam sibi promittunt: quamque moriendo ad ultimum vitæ terminum semper proficiant, nec hujus vitæ suæ unquam securi esse possint, nullo non tempore reminiscantur; quo ita vivere discant, ut à vitæ hujus fine, alterius capiant exordium. Quod reliquum est, DEO Academiam nostram submisso pectore & calidissimis suspiriis commendamus, ut plures clades clementissime prohibeat; & quotquot Beati Nostri discessum, ad virium usque debilitatem, vehementius lugent, efficacissimo solatio suo reficere & recreare non recuset. Denique, omnes & singulos literarum Cultores, cujuscunque sint ordinis ac dignitatis, meo, & Ampliiff. Facultatis meæ nomine humanissime rogatos volo; ut pie defuncti ossibus supremum humanitatis officium libenti animo persolvant, & funus hodie efferendum frequenter comitentur. Debetur id Academiæ Professori satis bene de Illa merito; debetur etiam ampliiffimis & honoratissimis, quibus Ille implicitus erat, familiis; omnes tandem id sibi ipsis debent, ne quam occasionem in se ipsos descendendi prætereire sinant.

P. P. A. MDCCXXIV. d. XXVI. April.

Sub Sigillo Facult. Philos.

tandem quoque R. Ministerii Rostoch. Director factus, eligeretur,
 adhuc anno Ecclesiæ Nicolaitanæ, officii à Dn. D. WEISSIO, uti
 dictum est, depositi, Candidatus sistebatur, idemque DEO ita
 te communi suffragatione obtinebat. Quod officium per inte-
 inti duos, & quod excurrit, annos fidelissime sustinuit, usque dum
 DCCXVI, d. XXII. Septembris, in locum B Dn. JOH. NICOLAI
 DRPII, S. Theol. Doctoris & Professoris Publici Ordin. Celebratissi-
 edem B. Nicolai Pastoris Primarii, & Superintendentis quoque gra-
 ntecedente An. MDCCXV. d. IX. Aug. pie demortui, communibus
 Nicolaitanæ Ecclesiæ Pastor eligeretur, & publice etiam introduce-
 Nihil autem eorum in sese desiderari passus est, quæ ad commissæ
 curam attinebant. Colligi id aliqua ratione potest ex eo, quod
 n omnium, quæ ad statum sui auditorii, officiumque ecclesiasti-
 uo modo spectabant, inde à muneris sui initio usque ad ejus finem
 ordine conscripserit. Cum verba pro concione facienda essent,
 meditatione se præparabat. Non enim eorum amabat licentiam,
 nedram sacram extemporalibus orationibus animare non dubi-
 rum ampullis, atque obscuris orationis nexibus, aut
 ne facientibus, auditores suos magis offendunt, quam
 endit aliquando dum Ecclesiastes munere adhuc fun-
 DEI in se tutando gratiam. Cumenim A. MDCCIII.
 lita venti violentia, pulchra & præ celsa turris Nico-
 & ingens aliqua moles in ædes ejus irrueret, eamque,
 endum in modum percuteret, nulla amplius spes ipsi
 itam servandi. In hoc ergo apertissimo vitæ pericu-
 e videret, sub exigua mensa sese abscondebat; hanc
 EI manus tectam tenebat, ut ex omni mulæi suppel-
 eretur, & Beatus sic mire conservaretur. Accessit ve-
 lesiasticum etiam professionis dignitas. Etenim Se-
 lenb. Dominus FRIDERICUS WILHELMUS, Glorios.
 e meliori commendatum, A. MDCXCVI. d. 1. Aug.
 HENRICI DRINGENBERGII, Hebrææ Linguae, &
 e Professoris, evocabat. Quam vocationem quidem
 intate accipiebat; at quamplurimis difficultatibus, quo
 illam statim ordiretur, obsepiebatur. Etsi ergo
 ovembri, ejusque die IX., in Collegium Ducale reci-
 en sequente, die XXX. Septembris demum à celebra-
 vastissimæ scientiæ Theologo, Dn. D. JOHANNE
 ectore Magnifico, publice inaugurabatur: qua oc-
 ter orationem habuit *de Prudentia Theologi σοφειᾶς*,
 nta docet. Sed cum adversa sæpe experientia edocere-
 onem Professionis Ducalis cum officio ecclesiastico hu-
 fimus Senatus ægre admodum terret, illa biennio post,
 XXI. Martii sese abdicabat, & in vicem ejus à Senatu
 velut Academiæ Varniacæ Compatrono splendidissimo,
 nguæ Professionem Senatoriam, à solenni oratione, de
 lici restitutione, & usu præsentissimo, proxime sequen-
 e XIII. ingrediebatur. In qua statione An. MDCCXII.
 hica Senioratum attigit, cum Dn. M. CHRISTIANUS
 C 2 HILDE-

